

MARKÓ BÉLA

Misztériumjáték

MARKÓ BÉLA (1951) Marosvásárhely

Kár, hogy megjött már a Messiás.
Nem kellett volna elhinni, hogy megszületett.
Ez volt a Megváltó? Ennyire volt képes?
Fetrengegni mindenféle váladékban,
vérben, vizeletben a keresztfán?
Mint valami mulatságos gólyalábon,
ugrálni csak a bűzös sárban?
Isten egyetlen gólyalábon itt a földön?

Boldogok, akik még várják.
Boldogok, mert számukra van remény.
Nem tart életben, ami volt,
mert már réges-rég kiderült,
hogy sokkal többet ér az álom,
ha nem akarjuk valóra váltani.

Nincs mit remélni, minden érthető.
Ennyit ért csupán a látomás,
hogy nem lehet megváltani minket?
Hogy nem kellett volna betartani az ígéretet?
Hogy kár volt bemocskolni a szavakat
kővel, fával, hússal és csonttal?

Azoknak van igazuk,
akikhez nem jött el mostanáig.
Ők még bízhatnak a tervekben.
Ők még hihetnek a mennyei rendszerváltásban.
Ők még készülhetnek a Sátán kivégzésére.
Gyakorolhatják otthon a győzelem jelét.
Írhatják az üdvözlő beszédet.

Nem kellene valóra váltani az álmokat.
Az álmok nem erre valók.
Az álmok mindig félbeszakadnak.
Álmomban tudok repülni,
és nem zuhanok le soha.
Jó érzés ilyesmit álmodni.
Jó érzés elképzelni egy csecsemőt,
aki valamit valóra váltott,
de már rég elfelejtettük, hogy mit.

Irigylem azokat, akik tudják,
hogy az álombeli nőket,
az álombeli étkeket,
az álombeli tájakat
nem szabad ébren megkívánni.

Most már jól látható, hogy álmunkban
mindvégig velünk volt Isten egyszülött fia.
De ébren nem kellett volna elhinni ezt.
„És amikor esznek vala, monda:
Bizony mondom nektek, ti közületek
egy elárul engem.” Akkor már tudott mindent,
és csak rosszat tett neki ez a mindentudás,
amit nem lehet abbahagyni:
„a lélek kész, de a test erőtlén”.

Mire váltottuk álmainkat? Mi ez?
Ki ez? „Én vagyok-é az, Mester?”
A szanaszét csordogáló testet
felszívja az égi tűz,
talán ez a feltámadás.

Mit álmodtunk? Valami megváltást?
Hát így néz ki a megváltás?
Akkor most mire készülünk?
Nem látszik rajtunk a változás,
mert nem is változtunk semmit.

Kerüljétek a júdások sóvárgó tekintetét!
Szeretnék még álmodni.
Soha többé nem akarom
valóra váltani mások álmait.
Az enyémeiket sem.

Dzsuang Dszi álmodta a lepkét,
az álmom valóra vált,
és elszállt a lepke,
ám az is lehet, hogy a lepke álmodta őt,
Dzsuang Dsziből hús-vér teremtmény lett,
de csak annyi, nem több,
amennyi egy lepke álmába belefér.

Jobb lett volna, ha nem jön a Messiás.
Jó lett volna reménykedni még.
Ilyen a megváltott világ?
Ez a megszenvedett igazság?
Latrok világa? Barabbás igazsága?

Arcukat tenyerükbe temetve
vagy a borpecsétes asztalterítőre borulva
alszanak már a tanítványok:
megrögzött álmodozók.
Egyetlen gólyalábon ugrál,
mégis gyorsan távolodik Isten.
Olyan nevetséges.
Olyan felemelő!